RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 266.022 van 16 maart 2026
in de zaak A. 241.181/VII-42.389

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benoit Dhondt
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 februari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 299.445 van 2 januari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.790 van 12 maart 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 13 september 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 9 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 17 april 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 2 januari 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten eerste" op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de updates daarvan van 17 november 2022 en februari 2023 en naar het rapport "*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*" van 30 december 2022. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen

inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een "bijzonder hoge bewijslast" rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asieldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR "een hogere waarde" hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten tweede" op dat hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden

arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

In het eerste middelonderdeel voert verzoeker “ten derde” aan dat het bestreden arrest een tegenstrijdige motivering bevat. Hij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds overweegt dat de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen heeft gecreëerd tegen de islam en dat Afghanen die gepercipieerd worden morele en religieuze normen te hebben overschreden, een hoog risico lopen om te worden vervolgd door de taliban, doch anderzijds oordeelt dat verzoeker als Afghaan die Afghanistan ontvlucht is, in Europa heeft gewoond en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban, dit risico op de een of andere wijze toch niet zou lopen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat volledig voorbij aan deze tegenstrijdigheid, terwijl het de essentie van het ingeroepen risico betreft. De daarop volgende motivering van het bestreden arrest, vormt geen relativering van het risico. Zelfs als de houding van de taliban inderdaad ambigu is, houdt dit in dat het risico er wel degelijk is. Verder verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wat hij begrijpt onder “terugkeerders”. Voorts wordt de elite volgens de overwegingen van het bestreden arrest zowel net wel als net niet geviseerd. Deze motivering is intrinsiek tegenstrijdig. In het bestreden arrest wordt verder erkend dat verzoeker heeft aangevoerd dat er nog geen gevallen zijn gekend van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op deze specifieke kritiek en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico’s die zij lopen.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling

vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalt in het bestreden arrest de risicocategorieën van daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar. Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel in op de daadwerkelijke verwestering, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit de ingeroepen gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. Verzoeker herhaalt ook zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Bij aankomst op de luchthaven zal het voor de taliban duidelijk zijn dat verzoeker terugkeert uit het Westen. Verzoeker zal verschillende *checkpoints* van de taliban moeten passeren en bijgevolg een verhoogd risico lopen om te worden opgemerkt en te worden gepercipieerd als verwesterd. Er is ook een verregaande controle van *smartphones* mogelijk. Verzoeker heeft verder aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en dus zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of

met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Men zal alleszins weten vanwaar verzoeker exact terugkeert.

Het risico moet ook correct gekwalificeerd worden. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers kritiek.

Verzoeker vervolgt dat de informatie waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn analyse opent, geen rekening houdt met de relevante actualiseringen over essentiële punten, terwijl verzoeker ze expliciet heeft aangevoerd en terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aangeeft dat de beschikbare informatie beperkt is en bepalend om de risicoanalyse uit te voeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dan dat de handhaving in de provincies Takhar en Badakhsan erg gewelddadig is. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat het om voorbeelden gaat. Uit niets blijkt dat deze voorbeelden limitatief zouden zijn, noch dat de afdwinging van de regelgeving in andere provincies niet gewelddadig zou zijn of de grens van wrede en onmenselijke behandeling niet zou halen.

De stelling dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral bedoeld zijn om te speuren naar mensen met een specifiek profiel, vormt geen effectief antwoord op verzoekers stelling dat de taliban aan controleposten door de mensen hun telefoons gaan en dit aanleiding kan geven tot foltering en detentie. Wat de controleposten betreft, hekelt verzoeker ook de verwijzing naar het EUAA-rapport van augustus 2022, omdat de

aangehaalde passages verder wijzen op de doelstelling "*[to] enforce Taliban codes*". Dat de taliban een lijst met namen en foto's gebruiken volstaat evenmin, aangezien uit de aangehaalde bron niet blijkt dat dit de enige gehanteerde methode is of dat dit het enige is wat de taliban onderzoeken.

Verzoeker herhaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders zoals degenen die elders werk hebben gezocht, degenen die terugkeren uit islamitische buurlanden of degenen die gedwongen terugkeren uit Europa na er om internationale bescherming te hebben verzocht. Verzoeker laat gelden dat het niet gaat om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals wel wordt gesteld in het bestreden arrest. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierop geen antwoord geformuleerd en niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven, er bescherming tegen de taliban heeft aangevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op. Verzoeker ziet niet in hoe hij aan controleposten en negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De motivering in het bestreden arrest bereikt niet de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Met de overweging dat verzoeker bij zijn vertrek al was gevormd naar Afghaanse normen en waarden, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan nog steeds minderjarig was en dat hij verschillende jaren nadien nog steeds werd gevormd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op onvolledige basis

dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van Afghaanse normen en waarden.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanneemt dat personen die worden beticht van *zina* in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden, gaat hij echter niet in op het feit dat verzoeker een vriendin had, waarover de taliban misschien geïnformeerd kunnen worden of die verzoeker na zijn terugkeer in Afghanistan misschien op afstand in stand zou houden. Volgens verzoeker ontbreekt in het bestreden arrest een motivering over het argument *zina* en het risico dat daaruit voortvloeit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en hij zou moeten reizen met documenten die een band vertonen met de ambassade, die als een vijand van de taliban wordt beschouwd, niet dienstig omdat de beslissingen van de asieldiensten geen terugkeerbeslissingen zijn en het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een hypothetische constructie is die niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming. Verzoeker laat gelden dat bij elk dergelijk verzoek dient te worden nagegaan wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het onderscheid moet worden gemaakt tussen wie “gewoon” terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Hetgeen verzoeker heeft laten gelden in geval van een terugkeer naar Afghanistan, behoort tot de kern van de internationale bescherming en moet dan ook worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Ook de motivering dat de *checkpoints* die verzoeker claimt te moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, vormt geen effectief antwoord op het door verzoeker aangevoerde risico. Als hij terugkeert, landt hij namelijk in de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en waar

uiteraard ook controleposten zijn. Vervolgens moet hij van de luchthavens naar de steden en van de steden naar zijn herkomstregio. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: zij dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het "spel" waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten er thans niet op zijn gericht om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Vermits de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan verwacht worden dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*) voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie "overwegend ('predominantly') veroorzaakt [is] door gedragingen van derden". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft

aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo's en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo's hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

8. In het vierde middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij zich ook heeft beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet enkel verwezen naar de impact van de sociaal-economische situatie, zonder in te gaan op het ingeroepen risico op onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker heeft nochtans verscheidende malen zijn vrees aangegeven om de aandacht te trekken van de taliban als terugkeerder uit Europa en als iemand die geen recente leefervaring heeft onder het talibanbestuur en om die redenen te worden ondervraagd, geslagen, gedetineerd of gefolterd.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in

rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 met latere updates.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in punt 21.1. van het bestreden arrest naar verzoekers "theoretisch betoog over de verplichtingen van de asielinstanties qua landeninformatie" en zijn standpunt over "het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan". Hij geeft in de punten 2.1.2 en 2.2.2 van het bestreden arrest een opsomming van (onder meer) de door verzoeker bijgebrachte landenrapporten. In punt 2.3.5 beoordeelt hij verzoekers betoog als volgt:

> "Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de '*Guidance Note on the International Protection*

Needs of People Fleeing Afghanistan' van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asieldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de '*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*' van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

'Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.'

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties

niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.
In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van "de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier" een analyse van de algemene situatie in Afghanistan, meer bepaald wat het rechtskader en de handhaving van de sociale normen door de taliban betreft. Hierbij geeft hij telkens de concrete landeninformatie aan waarop hij zich steunt en hij leidt "[u]it objectieve landeninformatie" af dat "heden niet […] in het algemeen kan worden gesteld dat door elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch dat "[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, […] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de

verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort". Na de door verzoeker aangehaalde elementen te hebben onderzocht, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter "dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie [N.], als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen".

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een "bijzonder hoge bewijslast" zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt. De beoordeling in het bestreden arrest dat deze richtlijnen niet bindend zijn, vormt een antwoord op verzoekers standpunt en is niet onwettig.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

11. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, met name tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

Naast verzoekers betoog over de verplichtingen van de asielinstanties qua landeninformatie" en verzoekers standpunt over "het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan", wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op verzoekers "kritiek op de inschatting van het risico voor terugkeerders uit het Westen door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen […] en op de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dit risico te beoordelen", evenals op "de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker", waarbij verzoeker "uitgebreid in[gaat] op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat "[u]it objectieve landeninformatie […] heden niet [blijkt]dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen". Hij overweegt bij de omschrijving van het risicoprofiel van degenen die verwesterd zijn of als dusdanig worden gepercipieerd dat "[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa […] daadverwerkelijk verwesterd [zal] zijn" en dat "[e]venmin […] elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering [zal] worden toegedicht", waarbij het "aan verzoeker toe[komt] *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd". De vraag of verzoeker het risico loopt door zijn familie of zijn lokale gemeenschap te worden verstoten, wordt eveneens onderzocht in het kader van "een eventuele terugkeer uit Europa". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit na een onderzoek van de algemene landeninformatie en de door verzoeker aangevoerde individuele elementen "dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn

provincie [N.], als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen" en dat "verzoeker, een zestienjarige jongeman die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan drie jaar naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk [maakt] dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 10 *supra*.

12. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de "anonieme bron", wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

13. Verzoeker acht het bestreden arrest tegenstrijdig gemotiveerd omdat enerzijds wordt overwogen dat de taliban een negatief beeld van hem zouden hebben omdat hij Afghanistan is ontvlucht, dat zij zouden denken dat hij

geen islamitische waarden heeft en schandalen heeft gecreëerd tegen de islam en dat Afghanen die worden gepercipieerd morele en religieuze normen te hebben overschreden een groot risico lopen om te worden vervolgd door de taliban, terwijl anderzijds wordt aangenomen dat verzoeker, die Afghanistan is ontvlucht, in Europa heeft gewoond en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban, dit risico niet zou lopen. Verzoeker gaat echter voorbij aan de vaststellingen in het bestreden arrest op grond van landeninformatie dat de taliban er een ambigue houding op nahouden ten aanzien van terugkeerders en "anders [kijken] naar de elite […] die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen" en dat bij terugkeerders die een doelwit zijn, zulks veeleer verband lijkt te houden "met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen", terwijl uit de verklaringen van verzoeker, en de beoordeling ervan in het bestreden arrest, niet blijkt "dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen". Er blijkt dan ook geen tegenstrijdigheid tussen de voormelde motieven.

14. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

15. Waar verzoeker de noodzaak herhaalt van het onderscheid tussen de verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, kan worden verwezen naar de beoordeling van eerste middelonderdeel supra.

16. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Zoals bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* reeds aangegeven, omschrijft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers betoog als betrekking hebbend op "de inschatting van het risico voor

terugkeerders uit het Westen" en "de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker". Vervolgens maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier" een analyse van de algemene situatie in Afghanistan, meer bepaald wat het rechtskader en de handhaving van de sociale normen door de taliban betreft. Hierbij leidt hij "[u]it objectieve landeninformatie" af dat "heden niet […] in het algemeen kan worden gesteld dat door elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch dat "[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, […] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort". Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is "een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties, tewerkstelling en sportactiviteiten, in beginsel niet afdoende […] om een beschermingsnood aannemelijk te maken", doch "komt [het] aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban" en komt het tevens "aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit na omstandig onderzoek van de door verzoeker aangevoerde individuele omstandigheden dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft. In dat onderzoek wordt

betreffende verzoekers levenswijze in België vastgesteld dat niets erop wijst dat verzoeker "dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering". Ook betreffende het voorgehouden risico wegens *zina* wordt geoordeeld dat geen "(gepercipieerde) verwestering" blijkt. Nog over (de duur van) verzoekers verblijf in Europa en zijn levensstijl wordt gesteld dat verzoeker niet *in concreto* aangeeft dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan "zal worden gepercipieerd als verwesterd".

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Daarnaast heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook onderzocht of in hoofde van verzoeker sprake is van daadwerkelijke verwestering. Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dus niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

17. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de "anonieme bron", kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 11 *supra*.

18. Volgens verzoeker wordt zijn argumentatie betreffende het risico bij controleposten van de taliban in Afghanistan en betreffende het niet beschikken over Afghaanse reisdocumenten niet effectief beantwoord in het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

"Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, onder verwijzing naar stukken 3, 4 en 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade, waaromtrent hij in zijn aanvullende nota verwijst naar briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken […], is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA '*Key socio-economic indicators in Afghanistan*', augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA '*Afghanistan targeting of individuals*', augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is."

Verzoeker hekelt de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie omtrent het niet beschikken over een Afghaans paspoort "niet dienstig" zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt eveneens dat uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet kan blijken "dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, in de regel niet problematisch [is]". Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat, nu hij niet over een "specifiek profiel" beschikt.

In antwoord op verzoekers betoog aangaande het risico bij de controleposten van de taliban, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in dit verband nader:

> "Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, '*Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, '*Afghanistan targeting of individuals'*, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor

> zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is."

In het licht van die overwegingen doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de informatie omtrent wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing jegens personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de machtsovername gedateerd is en uit meer recente informatie zou blijken dat door de taliban buitensporig geweld gebruikt wordt tijdens controles aan *checkpoints*, wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat "uit de beschikbare algemene informatie […] niet [blijkt] dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden", dat de "focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie", dat verzoeker niet aantoont "dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten" en dat "niet [blijkt] dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen" en er "ook geen concrete indicaties [zijn] die daarop wijzen". Dat er een toename zou zijn van het aantal lijfstraffen, doet er geen afbreuk aan dat verzoeker volgens het bestreden arrest niet aantoont dat hij persoonlijk door de taliban zou worden geviseerd bij de controleposten. Dit geldt ook in de mate dat verzoeker verwijst naar de controles door de taliban bij de *checkpoints*, waaronder controle van zijn gsm, alsook voor

zijn stelling aangaande de tweeledige doelstelling van de controleposten en de gehanteerde controlemethode.

19. Verzoeker laat gelden dat uit de landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de ordehandhaving door de taliban enkel in de provincies Takhar en Badakhsan bijzonder gewelddadig is. Volgens hem gaat het slechts om voorbeelden die niet limitatief zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat een bron van het EUAA "de provincies Takhar en Badakhshan [omschrijft] als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft". Vermits deze twee provincies uitdrukkelijk als "voorbeelden" wordt beschouwd, mist verzoekers kritiek feitelijke gtrondslag.

20. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Bij de verwijzing naar het leven onder talibanbewind, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging "of een reëel risico op het lijden van ernstige schade" concreet dient aan te tonen. Hij merkt op dat in de beschikbare landeninformatie nergens wordt gesteld dat alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging "of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban". Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie "niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten". Er wordt besloten dat, "[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden […] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een

(toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen."

Uit dit alles blijkt impliciet maar zeker dat de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling betreffen. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

21. Inzake verzoekers leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan, verzoekers vorming en de duur van zijn verblijf in het buitenland, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> "Ondanks het feit dat verzoeker veertien jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Afghanistan omstreeks juni of juli 2021 verliet […], en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden zestien jaar oud is, spreekt Pasjtoe […]. Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan drie jaar naar school ging en dat hij soms naar de moskee ging om les te krijgen van de imam […]. Nu zijn verklaringen over de problemen die hij en zijn beweerde familie in Afghanistan zouden hebben ervaren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, broer en oom en waarbij zijn oom door de taliban zou zijn vermoord en zijn broer het land zou hebben verlaten, niet geloofwaardig zijn (zie *supra*), kan verder worden aangenomen dat zijn oom en broer, behalve zijn ouders en zussen, nog deel uitmaken van zijn netwerk in Afghanistan. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn ouders en zussen in Afghanistan […], zodat er, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pasjtoen-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, [N.] […], na de machtsovername. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft zelf aan dat verzoeker 14 jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan en betwist aldus verzoekers

minderjarigheid niet. Hij maakt een omstandige analyse van verzoekers individuele situatie om na te gaan of hij al dan niet kan worden beschouwd als vervreemd van de huidige Afghaanse normen en waarden. Zo overweegt hij dat "[u]it de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen al meer dan twee jaar in België […] verder niet [kan] worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan". Na te zijn ingegaan op de diverse door verzoeker aangevoerde elementen betreffende zijn verblijf in België, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> "De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties, tewerkstelling en sportactiviteiten, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke."

Uit dit alles blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers betoog over zijn jeugdige leeftijd en de invloeden die hij in België stelt te hebben ondergaan, wel degelijk in zijn beoordeling betrekt. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling "op onvolledige basis" zou zijn gebeurd. Verder is de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd om deze beoordeling, die tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter behoort, over te doen.

22. Volgens verzoeker volstaat de motivering in het bestreden arrest niet omtrent het risico op vervolging wegens *zina*, meer bepaald het feit dat hij een vriendin had in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande in het bestreden arrest:

> "Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een tijdje geleden een amoureuze relatie zou hebben gehad met een Marokkaans meisje, zoals door hem ook werd meegedeeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan verder niet afdoende blijken dat hij daardoor is blootgesteld aan westerse waarden en normen en een fundamenteel andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker op basis van deze voorbije relatie een vervolgingsvrees in Afghanistan zou dienen te koesteren, te meer verzoeker met zijn betoog bovendien niet aantoont dat iemand, laat staan de taliban, in zijn land van herkomst op de hoogte zou zijn van deze relatie. Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees wegens zijn relatie of wegens een andere kijk op buitenhuwelijkse relaties. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om de elementen die ten grondslag liggen aan zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te brengen."

Hieruit blijkt dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging wegens *zina* hoeft te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van het feit dat hij in België een amoureuze relatie met een vriendin zou hebben gehad.

23. Nu blijkt dat het bestreden arrest net wel een effectief antwoord bevat op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, toont verzoeker met die kritiek geen schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

24. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

25. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

26. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, doch dat dit wel kan na een individuele beoordeling "[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor". Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan "[n]a lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, […] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat "[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn" en dat "[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan […] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren" . Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt

veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand "overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor", blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde sociale beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling "laat staan […] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor", doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

27. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er "een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen" was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, "waardoor internationale instellingen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe".

28. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat "internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe". Verder wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban "maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren". Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand is Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan "multidimensionaal" zijn en "het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren".

29. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

30. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vierde middelonderdeel

31. Volgens verzoeker wordt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet in het bestreden arrest enkel ingegaan op de sociaal-economische situatie in Afghanistan maar niet op het ingeroepen risico op onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij als terugkeerder uit Europa de aandacht zou trekken van de taliban en om die reden ondervraagd, mishandeld of gefolterd zou kunnen worden.

Zoals reeds blijkt uit de beoordeling van het eerste en het tweede middelonderdeel *supra*, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op

grond van de beschikbare algemene informatie en een analyse van verzoekers individuele situatie dat een terugkeer voor iemand als verzoeker niet problematisch is, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd, noch dat hij voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij nadien in hun vizier zou komen en dat er ook geen concrete indicaties zijn die daarop wijzen. Ook het voorgehouden risico bij controleposten van de taliban is bij die beoordeling betrokken. Daarenboven overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.7.2 van het bestreden arrest uitdrukkelijk:

> "In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, broer en oom in dienst van de voormalige Afghaanse overheid en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering."

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet zou hebben onderzocht of er niet over zou hebben gemotiveerd.

32. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

33. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat "geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM". Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

34. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zestien maart tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**